

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112201018
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4112201018.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Ingrid Doležajovej, v spore žalobkyne: C.. D. N., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX O., právne zastúpená: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Eva Hlaváčová, spol. s r.o., IČO: 36 862 428, so sídlom Farská 12, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o náhrade mzdy, o povinnosti žalovaného žalobkyňu ďalej zamestnávať, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 19Cpr/2/2012-377 zo dňa 16. septembra 2019 - len v časti prisúdeného úroku z omeškania vo výroku I. a nadväzujúcemu výroku o trovách strán sporu (VIII.), takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. rozsudku prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi, popri zaplatení sumy 8 968,30 eura, označený úrok z omeškania vo výške 8% ročne z jednotlivých rozpísaných súm ako aj v časti výroku VIII. o náhrade trov konania strán sporu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 13.1.2012 sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo dňa 27.10.2011 a tiež uloženia povinnosti žalovanému naďalej ju zamestnávať a zaplatiť jej náhradu mzdy a náhradu trov sporu (konania). Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie čiastočným rozsudkom č.k. 19Cpr/2/2012-274 zo dňa 8.6.2015 určil označené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne neplatným s tým, že o zvyšku predmetu konania ako aj o náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozhodnutí. Na základe odvolania žalovaného proti tomuto rozsudku Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 8CoPr/1/2016-305 zo dňa 14.12.2017 uvedený čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 28.2.2018.

2. Zhora označeným a v poradní druhým rozsudkom súd prvej inštancie o zostávajúcom predmete konania takto rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu vo výške 8 968,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 136,40 eur od 1.2.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.3.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.4.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.5.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.6.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.7.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.8.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.9.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo

výške 8 % ročne zo sumy 1 023 eur od 1.10.2012 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 647,90 eur od 1.11.2012 do zaplattenia, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplattenie náhrady mzdy vo výške 27 272,90 eur zastavuje.

III. Súd žalobu v časti zaplattenia náhrady mzdy vo výške 391 eur zamietá.

IV. Súd konanie o zaplattenie úrokov z omeškania z jednotlivých súm náhrad mzdy v častiach presahujúcich sadzbu 8 % ročne zastavuje.

V. Súd konanie o zaplattenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.3.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.4.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.5.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.6.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.7.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.8.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.9.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.10.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.11.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.12.2012 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.1.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.2.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.3.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.4.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.5.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.6.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.7.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.8.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.9.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.10.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.11.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.12.2013 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.1.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.2.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.3.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.4.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.5.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.6.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.7.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.8.2014 až do zaplattenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.9.2014 až do zaplattenia a úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 41,50 eur od 1.10.2014 až do zaplattenia zastavuje.

VI. Súd žalobu v časti zaplattenia zostávajúcich úrokov z omeškania zamietá.

VII. Žalovaný je povinný žalobkyňu ďalej zamestnávať.

VIII. Žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

IX. Štát má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

X. Štát má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

3. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie s poukazom na vyjadrenie strán sporu, vykonané dokazovanie a citované ustanovenia v napadnutej časti úrokov z omeškania zo sumy prisúdenej vo výroku I. a výroku o trovách vo výroku VIII. odôvodnil nasledovne:

Žalobkyňa sa v tomto konaní domáhla tiež zaplattenia úrokov z omeškania z náhrady mzdy. Žalobkyňa pôvodne v žalobe zo dňa 13.1.2012 úroky z omeškania z náhrady mzdy nepožadovala. Úroky z omeškania si žalobkyňa uplatnila až v podaní zo dňa 31.10.2014 (č. I. 188), keď požadovala úroky z omeškania v rôznych sadzbách výške od 8,75 % do 9,50 % ročne z jednotlivých dlžných súm náhrady mzdy a tieto si uplatnila samostatne z každej mesačnej sumy náhrady mzdy. Vo vyjadrení zo dňa 10.6.2019 žalobkyňa požadovala zaplattenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 9 359,30 eur od 19.12.2011 do zaplattenia. Právna zástupkyňa žalovaného namietla premlčanie nároku žalobkyne na úroky z omeškania a poukázala na absenciu úpravy úrokov z omeškania v Zákonníku práce, keďže úroky z omeškania sú upravené len vo ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ktorá časť sa na pracovnoprávne vzťahy subsidiárne nevzťahuje. S poukazom na uvedené súd skúmal, či je možné žalobkyni z nevyplatennej sumy náhrady mzdy priznať úroky z omeškania a dospel k záveru, že priznanie úrokov z omeškania žalobkyni možné je. Samotný úrok z omeškania je vo svojej podstate

majetkovou sankciou, má veriteľa - v tomto prípade zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ. Právna úprava úrokov z omeškania vo vzťahu k pracovnoprávnym vzťahom je nedostatočná, čo spôsobuje nielen rozdielnosť právnych názorov, ale aj súdna prax bola v priznávaní, resp. nepriznávaní úrokov z omeškania nejednotná. V občianskoprávnom vzťahu veriteľa a dlžníka možnosť veriteľa dožadovať sa voči dlžníkovi zaplata úrokov z omeškania v prípade nesplnenia jeho dlhu riadne a včas vyplýva z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka. Predmetné ustanovenie je súčasťou 3. oddielu VIII. časti Občianskeho zákonníka. Zákonník práce vo všeobecných ustanoveniach (§ 1 ods. 4) *expressis verbis* vymedzil subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, teda jeho I. časti na pracovnoprávne vzťahy, subsidiárnu pôsobnosť iných častí Občianskeho zákonníka však zákonodarca výslovne nevymedzil. Hoci by sa zjednodušene dalo uviesť, že Zákonník práce priznanie úrokov z omeškania neumožňuje a ustanovenie Zákonníka práce o zakotvení subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka nemožno vykladať extenzívne, t. j. občianskoprávna úprava úrokov z omeškania by sa nemala vzťahovať na pracovnoprávne vzťahy, opačne sa k otázke priznávania úrokov z omeškania pri omeškaní subjektov v pracovnoprávných vzťahov vyjadril Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017: „Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške.“ Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017 ďalej uviedol: „Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (napr. III. ÚS 341/07).“ K rovnakému záveru dospel Ústavný súd i vo veci sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom síce zamestnancovi nárok na úroky z omeškania nebol priznaný, avšak dôvodom nepriznania úroku z omeškania zamestnancovi z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nebol záver o tom, že zamestnancovi právo na úroky z omeškania vo všeobecnosti nepatrí (resp. že ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vec nedopadá), ale konkrétne okolnosti veci, keď všeobecné súdy úroky z omeškania z náhrady mzdy zamestnancovi nepriznali s ohľadom na výšku priznanej náhrady mzdy, ktorú považovali za primerané zadostučinenie a dostatočnú sociálnu ochranu pre zamestnanca a zároveň i dostatočnú sankciu pre zamestnávateľa. Naopak, ústavný súd aj v tejto veci (stotožniac sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1 Cdo 116/2008 zo 17. decembra 2009) dospel k záveru, podľa ktorého „nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zavinil, resp. dôvod omeškania; na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula.“ Je nepochybné, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR i s poukazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pojednávajúce aj o problematike priznávania úroku z omeškania zo sumy náhrady mzdy, s plnením ktorej

sa zamestnávateľ dostal do omeškania, z ktorých vyplýva, že zamestnávateľ je v prípade omeškania s plnením náhrady mzdy povinný platiť zamestnancovi aj úrok z omeškania (viď napr. uznesenie sp. zn. 1 Cdo 116/2008 zo dňa 17. 12. 2009, uznesenie sp. zn. 2 Cdo 76/2011 zo dňa 31. 5. 2012, uznesenie sp. zn. 5 Cdo 8/2012 zo dňa 26. 1. 2015), súd má za to, že priznanie úrokov z omeškania z náhrady mzdy, s ktorej zaplatením je zamestnávateľ vo vzťahu k zamestnancovi v omeškaní, je podľa platnej právnej úpravy možné. S argumentom žalovaného o nemožnosti aplikovať na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce omeškanie sa preto súd s poukazom na aktuálnu judikatúru nestotožnil. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania úrokov z omeškania, preto súd skúmal, či si žalobkyňa nárok na zaplatenie úrokov z omeškania uplatnila včas. Žalobkyňa si nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v tomto konaní prvýkrát uplatnila podaním doručeným súdu dňa 31.10.2014. Vychádzajúc z ustanovenia § 129 ods. 1 Zákonníka práce náhrada mzdy je splatná vtedy, kedy je splatná mzda, t. j. márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci. Nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania. Vzhľadom na uvedené bola náhrada mzdy za mesiac december 2011 splatná do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, t. j. do 31.1.2012 a dňom nasledujúcim, t. j. dňom 1.2.2012 vznikol žalobkyňi nárok na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy náhrady mzdy za obdobie od 28.12.2011 do 31.12.2011, t.j. zo sumy vo výške 136,40 eur a uvedený deň bol súčasne prvým dňom, kedy mala žalobkyňa možnosť domáhať sa svojho práva voči žalovanému na súde. Vychádzajúc zo všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty má súd za to, že žalobkyňa si nárok na zaplatenie úrokov z omeškania uplatnila včas. Na ďalšie úroky z omeškania z ďalších súm náhrady mzdy za jednotlivé kalendárne mesiace až do 19.9.2012 vznikol žalobkyňi nárok rovnako vždy prvým dňom mesiaca nasledujúceho po splatnosti náhrady mzdy za predchádzajúci kalendárny mesiac, a to ešte neskôr ako v prípade náhrady mzdy za časť mesiaca december 2011. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania premlčaný nie je. Súd žalobkyňi nárok na úroky z omeškania priznal v sadzbe vo výške 8 % ročne, keď podanie zo dňa 10.6.2019, ktorým žalobkyňa požadovala už len zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 9 359,30 eur súd vyhodnotil ako späťvzatie žaloby aj v časti úrokov prevyšujúcich sadbu 8 % ročne a prevyšujúcich ďalšie sumy náhrady mzdy vo výške nad 9 359,30 eur, z ktorých žalobkyňa žiadala úroky z omeškania priznať. Vzhľadom na toto späťvzatie súd konanie zastavil v časti zaplatenia úrokov z omeškania presahujúcich sadzbu úrokov z omeškania 8 % ročne ako aj v časti zaplatenia úrokov z omeškania z jednotlivých súm náhrady mzdy presahujúcich sumu vo výške 9 359,30 eur. Súd žalobkyňi priznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z jednotlivých dlžných súm náhrady mzdy tak ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku, v časti úroku z omeškania zo súm presahujúcich sumu priznaných náhrad mzdy za mesiace december 2011 a september 2012 súd žalobu zamietol. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobkyňa si úrok z omeškania v sadzbe 8 % ročne uplatnila v súlade so zákonným ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 v znení účinnom do 31.1.2013. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.) tak, že ich náhradu nepriznal žiadnej zo strán vychádzajúc z čiatočných úspechov oboch strán sporu v tomto konaní. Žalobkyňa bola úspešná v časti konania o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, žalovaný bol vo väčšej miere úspešný v časti konania o náhradu mzdy a úrokov z omeškania z náhrady mzdy, keď žalobkyňa sa domáhala náhrady mzdy vo výške 36 632,20 eur, súd jej však priznal náhradu mzdy vo výške 8 968,30 eur a v zostávajúcich častiach konania o nároku na náhradu mzdy a úrokov z omeškania z náhrady mzdy súd žalobu zamietol, resp. konanie zastavil, čo súd vyhodnotil ako neúspech žalovanej v tomto konaní. Žalobkyňa mala v tomto konaní úspech tiež v časti konania o povinnosti žalovaného ďalej ju zamestnávať.

4. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním včas napadol len žalovaný a to len proti výroku I. v časti (priznaných) úrokov z omeškania a nadväzne na to i v časti výroku o náhrade trov strán sporu (VIII.), keď sa domáhal zmeny časti výroku I. tak, aby žaloba žalobkyne v časti požadovaných (a súdom i priznaných) úrokov z omeškania bola (v plnom rozsahu) zamietnutá, keď poukázal na odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda, že rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto je potrebné skúmať, či je možné použiť Občiansky zákonník. Zákonník práce zakotvuje vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce, na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je ale zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania nevzťahujú, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Vzhľadom na uvedené potom podľa jeho názoru boli úroky z omeškania priznané v rozpore so zákonom, pretože nemajú oporu v právnom systéme Slovenskej republiky a ich priznanie je v rozpore s dobrými mravmi; poukázal i na

rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/133/2013 zo dňa 21.10.2014, z ktorého časť citoval. Ďalej poukázal na to, že právo na náhradu mzdy nemá povahu opakujúcej sa dávky, do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady mzdy nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškaní. Tiež má za to, že je absolútne neprimerané priznanie úroku z omeškania, priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, a je tak v súlade so satisfakčnou funkciou, so sankčnou funkciou a sociálnou funkciou, ktorú má náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru plniť. Pri formalistickom chápaní náhrady mzdy a úroku z omeškania ide o povahovo odlišné nároky; v súvislosti s tým opakovane poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 10.10.2016, z ktorého časť citoval. Poukázal tiež na to, že priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu, keď dovtedy nie je možné jednoznačne určiť, že je zamestnávateľ v omeškaní skôr. Ak by sa odvolací súd s uvedenou jeho argumentáciou nestotožnil, namieta priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobcu, nakoľko s touto by žalobca osobne disponovať nemohol, keďže mzda podlieha následnej odvodovej povinnosti a do dispozície zamestnanca je odovzdaná len mzda „očistená“ od povinných platieb, t.j. mzda netto. Je preto v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť, keď poukázala na vyjadrenie Ústavného súdu SR v jeho rozhodnutí II.ÚS 494/2013, v ktorom skonštatoval, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Z uvedeného rozhodnutia nesporne jej nárok na úroky z omeškania vyplýva, keď čo sa týka námietky žalovaného k určeniu úrokov z omeškania z hrubej mzdy poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 460/2017. Má preto za to, že rozhodnutie zodpovedá uvedeným rozhodnutiam, keď poukazuje na to, že uvedený nárok na úroky z omeškania je zákonným nárokom a argumentácia žalovaného poukazujúca na dobré mravy vyznieva silne paradoxne. Nárok na úrok z omeškania vo svojich rozhodnutiach riešil aj Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/76/2011 a 5Cdo/2012.

6. Žalovaný sa vyjadroval k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu, v ktorom zotrval na svojom odvolacom návrhu ako aj na právnej argumentácii z podaného odvolania.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejne vyhláseným rozsudkom a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. ohľadom priznaného úroku z omeškania a nadväzujúceho výroku o náhrade trov konania vo výroku VIII. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako rozhodnutie vecne správne.

8. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie k odvolaním napadnutým výrokom, v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzuje len na skonštatovanie správnosti uvedených dôvodov (obe rozhodnutia tvoria jeden celok), keď s ohľadom na odvolacie dôvody žalovaného poukazuje na to, že

- podľa názoru odvolacieho súdu je s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti neudržateľný záver o tom, že by zamestnávateľa v omeškaní s vyplácaním mzdy alebo náhrady mzdy nemala stíhať žiadna sankcia v podobe úroku z omeškania, keď postavenie zamestnanca podlieha zvýšenej zákonnej ochrane a bolo by potom nelogické, aby oproti úprave občianskoprávných vzťahov založenej na rovnosti práv účastníkov, mu neprináležalo žiadne odškodnenie za omeškanie zamestnávateľa, keď neraz sa svojich nárokov domôže až súdnou cestou s odstupom niekoľkých rokov,

- z ústavného princípu výkladu zákonov a právnych predpisov Slovenskej republiky v súlade s Ústavou SR premietnutých aj do článku II. základných princíпов Civilného sporového poriadku vyplýva pre súd požiadavka naplnenia princípu právnej istoty a legitímneho očakávania žalobcu, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a to spravodlivo, keď rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 460/2017 bolo publikované v Zbierke Ústavného súdu pod č. 64/2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/76/2011 bolo publikované v Zbierke Najvyššieho súdu ako R 57/2014, teda patria medzi ustálenú rozhodovaciu prax,

- rovnako z článkov III. a IV. základných princíпов Civilného sporového poriadku vyplýva potreba prihliadať na hodnoty chránené zákonom s tým, že v prípade absencie právnej úpravy - výslovného ustanovenia zákona má súd možnosť si zvoliť pri posúdení a rozhodnutí veci analógiu zákona resp. práva s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti, s ohľadom na čo odvolací súd má za to, že v prípade nárokov zamestnanca či už v pracovnom alebo v štátnozamestnaneckom vzťahu má (musí mať) tento voči zamestnávateľovi nárok na úrok z omeškania podľa právnej úpravy obdobnej ako v Občianskom zákonníku,

- rozhodnutie súdu ohľadom nároku na náhradu mzdy je svojou povahou deklarujúcim (potvrdzujúcim) súdnym rozhodnutím zo zákona existujúceho zákonného nároku, s ohľadom na čo neobstojí odvolací dôvod žalovaného o tom, že omeškanie zamestnávateľa nie je možné určiť pred právoplatnosťou súdneho rozhodnutia,

- podľa názoru odvolacieho súdu samotná náhrada mzdy nepredstavuje pre žalobcu ako zamestnanca dostatočnú satisfakciu v súlade s princípom spravodlivosti, keďže nerieši sankciu žalovaného ako zamestnávateľa za oneskorenosť vyplatenia náhrady mzdy ako zákonného nároku, a že

- z výroku I. napadnutého rozsudku nevyplýva, že priznaná náhrada mzdy je v podobe netto, z čoho potom logicky vyplýva, pri existencii nespornej zákonnej povinnosti žalovaného k realizácii odvodov pred jej vyplatením žalobcovi, že aj vyplácaný úrok z omeškania reálne nemôže byť (nebude) vyplácaný z brutto náhrady mzdy, teda podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie ohľadom povinnosti žalovaného k zaplateniu úroku z omeškania nebolo potrebné vo výroku rozsudku určiť jednotlivé sumy (z ktorej sa úrok z omeškania má zaplatiť) v podobe netto náhrady mzdy.

9. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov odvolací súd pomerom hlasov 3:0 rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).